

Προς -----

26/04/2018

ΑΡΥ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
5421/787261
27/4/18

Πρόεδρος

Διευθ. Αρ. Μα
Τη. Αλίκη Μαριό

Διευθυντή Δρομοκοιτίειον Νοβοουορμίου.

— Εδιπρωτή Προσων
Διευθυντή Αρ. Μα
Υπόψ. Υγιειν

Ιατρινό και Νοσηλευτικό Προσωπικό

Αχίας Μαρμελλάς.

— Δ. Αρ. Διευθ.

Ιατρινό και Νοσηλευτικό Προσωπικό

Γενέλειον

2/5/2018

Jef

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ευχαριστώ θερμά

λέγομαι ειρήνη τάδε -----

Ειρήνη Χατζηποταμι
Διδασκ. Αρ. Μα

Ζητασία δεν έχει το όνομα. Ζητασία έχουν οι βιψέρι,
και τα συναισθήματα που νιώθω για το Δρομοκοιτίειο
Νοβοουορμίου.

Ένα νοβοουορμίο, που περνώντας απ' έξω, ένιωθα απέχθεια,
και απουσία ζήλο που ζήμε, να μην βρεθώ ποτέ μέσα σε
αυτό. Η γηή είχε όμως άλλα σχέδια.

Η ανίαση και ο αθόκωτος πόνος μιας μεγάλης αρρώστιας,
μην άπληστε την πόρτα. Σχίσηφρένια σε βαριά μορφή
Αυτή ήταν η διάγνωση της αρρώστιας, που ζεινόσε πριν απί
12 χρόνια στο παιδί μου. Μια αρρώστια που βεβαιύει
πρώτα το ίδιο το παιδί, και ύστερα όση την οικογένεια.

Ζιωνές, συμφορύνση, μαχαιρώματα, χειμιάς βιαιότητα, ήταν
στο προηγμένο πρόγραμμα. Και όσο ο παίρós περνούσε,
χίνονεαν και χειρότερα. Όσον κάποια ευχή, ανιά τα
χειρότερα, (εντωχώς) δεν ήταν θανατηφόρα για κάποιο
μέλη της οικογένειας.

Προσθη γιατροί, και πολλές θεραπείες επανορθώθηκαν.
Όσοι βοηθούσαν, αλλά όσοι παρέμειναν από την πρώτη θεραπεία

Θέλοντας ήρθε το βράδυ της 30ης Μαΐου, και το καλό, ήγα
πολύ κοντά, και παραίτητο ασπιδινό.

- Μωρή πόρνη θα σε πνιξω, μου είπε το παιδί μου, και
άπλωσε τα χέρια του με μανία γύρω από τον λαιμό μου.
Ξερίχτη η συμπεριφορά επαναλαμβανόταν και πριν τον πατέρα

- Θα σου βρούν και τους δύο εραχμένους, ήταν το
απομορφωτικό της βραδιάς αυτής. Με ανία τα λόγια
ένιωθε, ποιος ξέρει τι, το μασαζούσαν τον. 31 χρονών παιδί

Λόγια όμως που δεν απέχουν βέβαια μπορεί και από την
πραγματικότητα. Θυμός ανεξέλεγκτος από το παιδί, και
πόνος αμέτρητος για μας τους γονείς του.

Ο δρόμος ήταν ένας. Εισαγωγή σε ψυχιατρικό Νοσοκομείο.
Μια η ώρα την νύχτα, και με συνοδεία μας δύο πολύ
καλούς συγγενείς, γιατί δεν υπήρχε εισαγγελία για να
πάρει το παιδί με εντολή, βρεθήκαμε στην εφημερία του

Δοσολογία Νοσοκομείου.

Προσθη περιστατικά. Άτομα βαριά ασθενή, με χειροπέδες
και με συνοδεία αστυνομικών. Άτομα πιο ήσυχια, που κι
τόνναν στο σώρο νεύρια.

Εμείς το βράδυ το περάσαμε στο Εφημερίο περιμένοντας
την βιοψία μας με ανησυχία, ενώ το παιδί μας κάλυψε
μάνιως όσο την νύχτα. Η βιοψία μας τελικά, ήρθε
στις 06.00 το πρωί.

Ευήνηση μου έκανε όμως, πως όσο το βράδυ που περι-
μέναμε την βιοψία μας οι παροί δεν παρουσίασαν

τα περιστατικά στο άφε-εθίσε. Αρχική ώρα περνούσε μέχρι το επόμενο.

Όταν ποίον ήρθε η βερά μας, οι γιατροί παρατηρώντας το παιδί μας καινούχονα ή έμιας τους γους, έδιναν μεγάλη σημασία στον φόβου μας στο ανησυχία μας.

Ρωτώναν ή ζαναρωούνταν με υάθε λεπτομέρεια για την αγωγή του παιδιού, ώπου μας διαβεβαίωσαν και για την ύψιστη απαραίτητη εθερωτή του στο Νοσοκομείο.

Επειδή δεν υπήρχε κλίνη στο τμήμα που νοσηλεύονταν νέα παιδιά, μας έδειξαν στο Γεμάσιο τμήμα.

Το τμήμα με τους παικτωμένους αδελφούς. Ένα τμήμα με υάως υαυούργιες κυριακές υποδομές. Δύο ή τρεις ημέρες καθίσαμε εκεί.

Αρτηνιά σας δέω, μας ηφς μεγάλη μου ευσταθεια, δεν είδα παικτωμένο δερμάτο, και βρώμικο. Υπήρχαν άτομα παρατημένα, από την φρονίδα των συγγενών, έμαθα στην πραγμα. Αλλά όχι όμως και από το Νοσηλευτικό προσωπικό. Ήταν αυτό το είδα με τα μάτια μου.

Γδουσι τρεφίω οι παικτωμένοι, όχι από αδιαφορία, αλλά από την βερά που περιέμεναν πεζώντες σε ένα βεντό, για να τους υάσουν μπάνιο. Τα δε ρούχα τους, μπορεί να μην ηε προσοδομένα στο νοσηρό τους, αλλά ήταν καθαρά.

Η νοσηλεία μας κράτησε για 3 μήνες. Μετά το 3 ημερες, μας έγινε μεταφορά στην υαυινική "Αγία Μαρκέλλα". Από την αρχή της μεταφοράς, ήτηνα από την ηούσταμένη του τμήματος, το παιδί να είναι μόνο του στο δωμάτο. Ήθελα να μην το ενταλεί υάηση άλλη νοσηλευμένη, και παράταμα να έχω μόνο του την υνασία. Τράγμα που έγινε δεκτό.

Οι υφιστάμενοι υποδομές εδώ πολύ λίγες.

Δεν είναι παλιά, αλλά καδάρια.

Τουλάχιστον παλιά, αλλά καδάρια.

Παράθυρα βέβαια πολύ φθασά (είμαστε στον επάνω όροφο) αλλά ανοιχτά, ώστε να μπαίνει αέρας. Όσο για την ζέση που αισθάνθηκε τον μήνα Ιούνιο-Ιούλιο. Τίποτα, το καίμο ειδικό στο δωμάτιό του, ήταν συνεχώς αναρμένο.

Τα μπάνια που παίρνουν οι ασθενείς είναι. Αλλάς τουζιέρας, με κάποια φθορά του χρόνου. Υπήρχε όμως πάνω ζεστό νερό, θερμανάν, και πετσέτα όχι βιδρωμένη αλλά υαδαρή όπως ζητήθηκε.

Τα φαγητά καλά. Και οι ασθενείς μάθε είδον, να περιφέρονται στο βατόνι, στην αυση, και στον γύρω χώρο.

Ασθενείς παραδοσιακή, σχιζοφρενική, ψυχοκοινωνική.

ΚΑΙ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΤΟΡΑ ΤΟ ΜΕΤΑΛΕΙΟ.

Δύο- τρεις νοσηλεύτριες, προϊδραμένη, γιατροί, να δίνουν κάθε μέρα τον εαυτό τους.

Ασθενείς διαφορετικού στην ασθένεια, στην συμπεριφορά, στον τρόπο αντιμετώπισης τους ξεχωριστά. Ασθενείς παρατηρημένοι και ξεχωριστά από τους δίκτυα τους ανθρώπων, και ασθενείς που τους επιβιώνουν 1 ώρα το πολύ την εβδομάδα.

Καταλαβαίνω κατά πολύ τις σιμογένειες, των ανθρώπων που έχουν γύρω τους άτομα με σοβαρές ψυχικές διαταραχές. Υποφέρουν αβάσταχτα, και δεν μπορούν όπως λένε να κείνον και. Και τώρα φωνάζω.

Τι πρέπει ακόμη να κάνουν οι γιατροί και οι νοσοκόμοι στα έχουν 35 ψυχές ασθενών, ^{στο γημάτιο} και θα πρέπει να είναι δίπλα τους, όχι μόνο για την θεραπεία τους, αλλά και την υαή τους ανάγκη που ο ασθενής θα προσβάλλει;

Να τους δώσουν τα φάρμακα, που άραγε φορές αρνούνται να τα πάρουν; Να τους αλλάξουν φάρμακα, και να κοιθούν τους βαριά ψυχικά αρρώστους, που είναι εντελώς ξεκαθμένοι από τους δισκίους τους;

Η απάντηση είναι ότι είδα και ασθενείς βεβημένους βγαλμένα. Εδώ μιλάμε για μια αναπηρότητα, που έπρεπε να γίνει. Σοβαρά ψυχικά ασθενείς, που δεν έπρεπε να είναι δίπλα σε άρρωστους λιγότερο ψυχικά αρρώστους.

Θεωρώ ότι μέσα στο Δημοκρατικό Νοσοκομείο, κάνουν χειροτέρευση και όχι επάγγελμα. Όσο για εμάς, η θεραπεία του παιδιού μας, ήταν προβλεπόμενη και παραγωγική για την μετέπειτα συμπεριφορά του. Το παιδί έγινε λειτουργικό, χωρίς φυσικά να θεραπευτεί τελείως. Άλλωστε η βιολογία δεν θεραπεύεται εντελώς, αλλά ελέγχεται αρκετά.

Προβλεπώ οι γιατροί και οι νοσηλεύτριες μαζί τους. Τα φάρμακα στην ώρα τους, καθοδηγηση στο ίδιο το παιδί, αλλά και σε μας για την πορεία της ασθένειάς του. Ξενιτιά, ηρεμία, ή ότι άλλο ζητούσα, η α. (εφονχάρι, βαμπα που μπορεί να μην είχα φέρει από το σπίτι, που δινόταν απλά, κλιματικό μόνιμα αναπνεύσιμο στην πολύ ζέση ή ύραση σφαιρών και χαλαρών (άμφω απαιτείται) του παιδιού, συζητούνται από την προϊστάμενη του κτήριου και δίνονται, σύμφωνα με τις εντολές της οικογένειάς μου.

Για όλα αυτά ενώ σαν μάνα, τους δίνω ποτά-ποτά ευχαρηγία.

Κάθε φορά λοιπόν που πηγαίνουμε Αθήνα, γιατί μένουμε
σε επαρχία, θέλουμε να βρεθούμε στην "Αγία Μαρίνα",
Να βρούμε τα αγαθά του Νοσηλευτικού Προσωπικού,
που με ενδιαφέρουν φωνών για το παιδί μας.
Ένα παιδί, που για 3 μήνες, έγινε και δικό τους.

Είναι όντως η πιο δύσκολη να υπάρχει στην οικογένεια,
άτομο με βαθιά ψυχική νόσο.

Όσο και να κάνεις υπομονή, όσο και να λες ότι αντέ-
χεις, κάποια στιγμή νιώθεις τόσο βαθιά υποταγμένος
από πόνο, και βωβαστική κούραση, που πολλές φορές θέλεις
να παραιτηθείς του αγώνα που το ίδιο σου το παιδί.

Και φωνή πάλι. Οι νοσηλευτές του Δρομοκαΐγιου δεν
έχουν το δικαίωμα να υποταχθούν, να φωνάζουν, και
να νιώθουν απομακρυσμένοι από τις νοσηλεύσεις, ιδιαίτερα
παιδιών που έχουν στη πράξη τους;

Παιδιά που πολλές φορές είναι παραιτημένα από τους
δικούς τους, και με υπερπροσέγγιση ασέβεια, αλλά και
καταστροφικές;

Εμείς οι γονείς αντέχουμε; Όχι βέβαια.
Αυτοί πόσο θα πρέπει να αντέχουν;
Απαντήστε μου.

Λειτουργήματα κάνουν και όχι επαγγελματίες.

Με ένα μεγάλο-μεγάλο ευχαριστώ. Μια πονεμένη μητέρα.

Σημείωση Θερμή παράκληση, η επιτροπή μου να αιουσιάζει και
πίο πέρα. Στο site του Δρομοκαΐγιου Ιδρύματος
ή να επικοινωνήσετε με τον υπεύθυνο για την υγεία.